

The Holy See

***DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
AI MEMBRI DEL SANTO SINODO DEI VESCOVI
DELLA CHIESA CATTOLICA UCRAINA***

Sabato, 12 febbraio 1983

Владико Кардинале,
Достойні Брати!

1. усього серця вітаю вас, дорогі Брати, що зібрались на вашому єпископському Синоді отут, побіч гробу св. Апостола Петра і в домі Найвищого Пастиря Риму. Оце вже третій раз ви тут зібрались, щоб, за моїм благословенням, разом обговорити найважливіші справи Української Католицької Церкви, якої ви є Пастирями, яких Дух Святий настановив, щоб вести цю вибрану частку Христового стада. Ви як слід усвідомляєте той факт, що в вашій журбі й дбанні за добро Христового стада, яке доручено вашому душпастирському піклуванню, авторитетно може вам допомогти лише той, до кого відносяться Ісусові слова: « Утверджуй своїх братів »^[1]. До цього осередку християнства ви прибули з трьох континентів, де вже віддавна поселився і живе в діяспорі український народ Божий. Там він розвинув своє власне церковне й суспільне життя, побудувавши численні Божі храми, школи будинки культури й добродійні харитативні заведення. Одне слово, на далекій еміграції він, як те гірчичне зерно, розрісся в євангельське дерево для добра і для спасіння віруючого люду.

Цілком особливе привітання звертаю до нашого достойного брата Кардинала Йосифа Сліпого, який, саме двадцять років тому, прибув до вічного Міста як правдивий ісповідник святої віри. Тоді прийняв його у свої обійми мій Попередник, святої пам'яті Папа Іван XXIII. Він словами взятими з книжки « Наслідування ХрИста », благословив той момент, « в якому Ісус кликав від сліз до духовної радості ».

2. Вашим прибуттям до Риму й вашим Синодом, який відбувається так близько особи

наступника св. Апостола Петра й Намісника Ісуса Христа на землі, ви на цілком особливий лад засвідчуєте ту колегіяльну єдність, що виявляється і у взаєминах окремих Єпископів з помісними Церквами, і з Вселенською Церквою, де Римський Архиєрей є повсякчасним і видимим началом й основою єдності чи то Єпископів, а чи й громади віруючих[2]. Власне оту велику потребу зв'язку миру, любови і єдності завжди як слід розуміли Єпископи Української Церкви. Під цим оглядом вони багаторазово протягом історії давали особливе свідчення уже з самого початку запровадження християнства в Русі-Україні. На Ліонському Соборі не бракувало представника і з тих околиць, послідовно ж і того великого вкладу в змагання за єдність Церков, який дав Київський Митрополит Ісидор на Соборі в Феррарі й Флоренції. Цей святий почин щасливо завершили ваші Єпископи отут, в Римі 1595 року, й негайно після цього, тобто рік пізніше, на Соборі в Бересті. За цю велику справу боролися невпинно ваші Ієрархи протягом сторіч і немало було тих, що за неї віддали своє життя. Святий Йосафат, Полоцький Архиєпископ, мученик й апостол єдності Церков; як промінний світильник ясніє всім аж по наші дні.

3. Також і те всім добре відоме, з якою любов'ю Українська Церква, уже тисячу років своєї історії, служить літургічні відправи, зосібна ж оту євхаристію, з величавістю візантійського обряду - як джерело життя Церкви і як завцаток майбутньої прослави, завдяки якій вірні, з'єднані довкола Єпископа - за словами Апостола - стають «учасникамн Божої природи»[3]. А й те також відоме, якими чудовими піснями вони вшановують Пресвяту Богородицю, звеличуючи воднораз Отців Вселенської Церкви.

А теперішнім вашим завданням, Достойні Брати, є далі з наполегливістю трудитися над великою справою Єдності такою мірою, щоб могли справдитися слова і бажання нашого Господа Ісуса Христа, щоб було одне стадо під одним Пастирем. Нехай у цьому допоможе зосібна надзвичайний Святий Рік, який я проголосив, щоб відзначити річницю страждань і смерти нашого Господа Ісуса Христа. Він уже заповіджений і я готуюсь його відкрити. І це нехай послужить також для кращого приготуваиня Тисячоліття Хрищення Русі-України, яке ви за п'ять років будете врочисто відзначати.

4. Знаю, Достойні Брати, що предметом вашик синодальних нарад були труднощі душпастирського порядку й журба за долю вашої громади, за сьогочасне й вічне добро душ, завірених вашому піклуванню, за допомогу страждаючим і потребуючим, за зріст духовних покликань і за оновлення християнського життя серед народу. В виконванні ваших єпископських обов'язків ви є розподільниками святих Божих тайн, як завідателі всього літургійного життя. Вашим завданням є розвивати святість духовенства, чернецтва і мирянства, згідно є покликанням їхнього стану. Вашій дбайливості я доручаю зокрема дбання про священичій й чернечій покликання, і приготування вірних до великих завдань апостольства мирян. Все це вимагає повного з'єднання усіх ващик сил і вашого порозуміння для більшого добра всіх ваших громад, а отже й усього вашого народу.

Ця засада є діючою від перших сторіч Церкви, тож і нині, більш як будь-коли, вона є дійсною: щоб Єпископи, з'єднані любов'ю, діяли і все чинили в однозгідності на будівництво Таїнственного Тіла Христового, на прославлення Бога і на добро душ.

5. Ясно, що висновки і праці Синоду Українських Єпископів залишилися б безтідними, якщо б їх не переведено в практичне життя. Тому необхідною є тісна співпраця з Пастирями чи то з боку священників та ченців, а чи з боку всього Божого народу, тобто всіх вірних. Тому я палко їх завзиваю, щоб вони, через вас, слухали голосу Христового та доброхітно й великодушно відгукалися на заклик Церкви в наші часи. А ці часи не є легкі ані для вас, ані для вашої Церкви, зосібна ж у Батьківщині. Бо й сам Спаситель попереджав, кажучи своїм Апостолам: « Слуга не більший від пана свого. Переслідували мене - переслідуватимуть і вас »^[4]. Але та журба й терпіння переміняться в радість, як у своїх блаженствах запевняє нас Христос: « Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради. Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі »^[5].

З моєї душі самочинно добувається візвання до Святого Духа, що тут, на Синоді, розпочав у вас добре діло, щоб Він допровадив його до повного завершення. Нехай покров Пресвятої Богородиці супроводить вас усі дні вашого життя.

На кінець, Достойні Брати, вмолюю в Бога для вас, для священників і вірних, доручених вашому душпастирському піклуванню, якнайщедріших Божих ласк та з усього серця бажаю вділити вам усім Апостольське Благословення.

[1] *Luc.* 22, 32.

[2] *Cfr. Lumen Gentium*, 23.

[3] *2 Petr.* 1, 4.

[4] *Io.* 15, 20.

[5] *Matth.* 5, 11-12.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana